నేను - మా ఆవిడా మిగిలాం

నేను అందమైనవాణ్ణనిగాని, నా రూపం యింకొకర్ని ఆకర్షిస్తుందనిగాని, నేనెన్నడూ అనుకోలేదు. అనుకోడం అసంభవం. కాకి పిల్ల కాకికి ముద్దంటారుగాని, మా అమ్మకూడా నా ముఖం ఒకటిన్నర నిమిషంకంటె యెక్కువసేపు చూడటం భరించలేకపోయేది. ముద్దుకి దగ్గిర చేరానంటే, "కొంచెంసేపు వెళ్ళి ఆడుకో నాయానా!" అనేది ఇంక బంధువులు సరేసరి. దౌర్భాగ్యురాలి ఒక పిల్లని, చిన్నప్పుడే నాకు కట్టారు గాని యెదిగింతర్వాత నన్ను చూసి యెవతా పెళ్ళిచేసుకుని వుండదని నా దృఢ నిశ్చయం. కాని నా భార్యకి తక్కినవాళ్ళకి లేని ఒక అదృష్టం కలిగింది. తన భర్త ఎంగిలవుతాడనిగాని, తనని మరచిబోయి యితరుల వలలో పడతాడనికాని, భయమూ, యీర్ష్యా ఏమీ వుండనక్కరలేదు. పెద్ద వుత్సవంలోనైనా నేను మారిపోతాననిగాని, నన్నెత్తుకుపోతారనిగాని, మా అమ్మకే వుండేదికాదు బెంగ. నా మొహం కనపడకపోతేనే చాలునని, నే నడగ్గానే, ఆ వూళ్ళోనే బడిపంతులు పని యిచ్చేశాడు, ప్రెసిడెంటుగారు. నేను చదువుకునేప్పుడూ అంతే. చప్పున నన్ను ప్యాసుచేసి పై క్లాసుకి పంపేవారు నా టీచర్లు.

నామీద నిజమైన యిష్టంగలవారు మా హెడ్‌మాష్టరుగారొక్కరూ. ఆయన యింటికి, మా యింటికి తాటాకుల దడిమాత్రమే అడ్డం, ఆయన భార్యకి దగ్గిర దగ్గిరగా నలభై యేళ్ళుంటాయి. ఆమెని చూడగానే పగలబోయే పచ్చని పెద్ద గుమ్మడిపళ్ళూ, నిండా దూదికూరిన మెత్తనిదిళ్ళూ, నిండు పాడిగేదెలూ, జ్ఞాపకమొస్తాయి.

అసలు మొదలు ఒక వుదయం. నేను దొడ్లోంచి వొస్తోవుంటే యెవరో నావంక నిదానంగా చూస్తున్నట్టు, అనుమానం తగిలి, వెనక్కి తిరిగిచూస్తే, హెడ్మాష్టరుగారి భార్య రత్తమ్మగారు కనపడ్డారు. నేనేం తప్పు పనిచేశానా, స్నానంచేసిన నీళ్ళూ మళ్ళా దొడ్లోకి వెళ్ళాయా, పొద్దున్నే నేను భార్యమీద వేసిన కేకలు వినపడ్డాయా, నా మొహం అందానికి యింకా యామన్నా కొత్త అభివృద్ధి కలిగిందా అనుకుని యింటోకి వెళ్ళి, నా భార్యతో ఆలోచించాను.

"యీవాళేమిటి? మీవంక అట్లా చాలారోజుల్నుంచి చూస్తోంది."

"ఛా!"

"నిజమే."

"ఎందుకు?"

"'ఏమో! అడగండి. చెప్పుతీసుకు కొట్టేవాడులేక!'

హడిలిపోయినానను. వాళ్ళు వింటే దీని అరుపులు!

"ఛీ! నోరుముయ్యి."

ఇదేమిటి? నా భార్యకి కూడా ఈర్ష్యేనా! అనుకున్నాను. కాని, నా ప్రతాపానికి గర్వం కలక్కపోలేదు. చివరికి నేను కూడా ఘనత కెక్కాను. కాని నమ్మకం కుదరలేదు, నిజమా? వుత్త దీని అనుమానాలా?

మర్నాటినుంచి పక్కదొడ్డికేసి అప్రయత్నంగా నా కళ్ళు తిరుగుతున్నాయి. నాకేమీ దురుద్దేశమూ లేదు, ఆశా లేదు. వూరికేనే, 'క్యూరియాసిటీ' ఆపుకోలేక చూశాను.

నేను దొడ్లోకి వెళ్ళినప్పుడల్లా అక్కడ వుండేది. బావిదగ్గర. ఆ చూపులా! నావంక చూసే చూపులు, నన్ను లాగేయ్యాలనీ, నన్ను దగ్ధం చెయ్యాలనీ చూస్తునట్టుండేవి. నే నేమనుకోను? నమ్మడం ఎంత ఇష్టం లేకపోయినా, యెట్లా నమ్మకం తప్పించుకోను? చూపులూ, చిన్నాలూ- పన్నాలూ. పదిహేనేళ్ళ పిల్లలలోనూ నలభైయేళ్ళ స్త్రీలోనూ వొకటే. మొదట నమ్మలేక నేను, తరవాత నిజమా అని ఆలోచించాను. నిశ్చయమైన కొద్దీ, నేను కొంచెం సౌజ్ఞలు మొదలుపెట్టాను. నేను ఏం చేస్తున్నానో, యే లోకంలో వున్నానో తెలీదు. నన్నూ స్త్రీ కోరింది. అందులో దబ్బ పండువంటి అందమైనది. అంత గొప్పది హెడ్‌మాష్టరుగారి భార్య! నన్ను! నన్ను !

మెల్లిగా మాటలదగ్గిరికి వెకిలినవ్వుల దగ్గిరికి, దిగులుతో కంటతడి దగ్గిరికీ వొచ్చింది మా స్నేహం! ఐనా నాకింకా అట్లాంటి తలపులేదు. దృఢంగా కలగలేదు.

అదేం చప్పుడు? మెళుకువ వచ్చింది. నా భార్య చప్పుడు ఒంటింటిలోనంటుంది. చప్పుడూ లేదు, యేమీలేదు వెళ్ళనంటాను, భయంతో. నా ధైర్యాన్ని, మగతనాన్ని గేలిచేసి కర్ర చేతికిచ్చి వెళ్ళమంది. కాని తాను కదలదు. చివరికి పోరు పడలేక వంటింటి తలుపుతీసి, లాంతరుతో వెతికాను. ఏమీలేదని దానికి కేకేశాను. "దొడ్డితలుపుకూడా తీసిచూడండి? అరటి గెల కోసికెళ్ళారేమో?" భయంతో వొణుకుతున్న వేళ్ళతో తలుపుతీసి చూసేటప్పటికి ముందు తెల్లని ఆకారం కనబడ్డది. అరవడానికికూడా శక్తి లేక నిర్భాంతపోయినుంచున్నాను. ఆమె కదిలి నన్ను రమ్మని సౌజ్ఞ చేసిందాకా, రత్తమ్మగారను కోలేదు. లాంతరు వంటింటిలోనే వొదిలి, దొడ్లోకి వెళ్ళాను. వెంటనే నన్ను గట్టిగా కావిలించుకుని, మెత్తటి శరీరంమీద నన్ను యిటూ అటూ తిప్పుకుని, వెర్రిప్రేమ అంటో, అట్లాంటి వుపకారము చెయ్యకుండా సరిపుచ్చింది, చూపించింది. ఎన్ని నిమిషా లయిందో! "యేమండీ! ఏం చేస్తున్నారు?" అన్న అరుపు విని వొదిలేసింది. వెళ్ళి పక్కమీద పడుకున్నాను.

నిజంగా, చెపుతున్నా, నా కామెతో ఈ సంబంధం మొదట యేమీ యిష్టంలేదు. భయం వేసింది, అసహ్యమేసింది.కాని నా వంటివాణ్ణి ఆమె కోరిందనే సంతోషమూ, నాకూ

ప్రేమరాజ్యంలో స్థానమిచ్చినందుకు కృతజ్ఞతా, ఆమె మీద పోలేదు. పగలంతా యెంత కష్టంలేకపోయినా, రాత్రి పన్నెండుగంటలకి అప్రయత్నంగా మెళుకువ వొచ్చి, అప్రయత్నంగా దొడ్లోకి వెళ్ళేవాణ్ణి. ఆమె, అంత గొప్పామె నాకోసం కాచుకొని వుంటే-నాకోసం! ఆగగలనా! ఇంక వెళ్లింతరవాత ఆమె నన్ను వెర్రిగా భయంకరంగా మోహంచూపి వుపయోగించుకునేది. ఆమె అనుభవానికి ఆ రాత్రే గడువున్నట్టూ ఇంక జీవితమే లేనట్టూ నన్ను నలిపేసేది. నాకు మాట్లాడ్డానికిగాని, వూపిరి పీల్చడానికిగాని, కాలుచేతులు కదపటానికిగాని వ్యవధాన మివ్వదు. ఇట్లా అయదారురోజులు జరిగింతరవాత ఒకరోజు రాత్రి నేను తిరిగి పడుకోటానికి వచ్చేటప్పటికి నా భార్య మేలుకుని వుండి "ఎక్కడికెళ్ళారు?" అంది.

"చప్పుడవుతోవుంటే వెతకడానికి వెళ్ళాను."

"ఆ రత్తమ్మగారేనా చప్పుడు చేసింది."

చచ్చాను.

"ఇదుగో!" నేనూరుకోను. నేనూ కనిపెడుతోనేవున్నా. ఈవాళ రాత్రి వొచ్చాను. వేనకవేపు గొళ్ళెం వేసుకున్నారు. చిల్లుల్లోంచి కనపళ్ళేదనుకున్నారా వెన్నెట్లో? రేపు పొద్దున్నే అడుగనూ ఆ ముండని, యిదే బుద్ధి అని? తెల్లారనీండి! ఆ మొగుడేమంటాడో?"

యింకేముంది నా గతి!నామీద ఒక్కామెకి లోకములో ప్రేమవుంటే అది కాస్తా చెడకొట్టేస్తుందా? అందులో ఆమె యామనుకుంటుంది? విన్న వాళ్ళు నమ్ముతారా? నవ్వరూ? దానికాళ్ళు పట్టుకుని తెల్లవార్లూ బతిమాలి వొప్పించాను. ఇంకెప్పుడూ ఆమెకోసం వెళ్ళనని నా పితృదేవతల పేర్లు వరసగా చెప్పి, వాళ్ళమీద ప్రమాణాలు చేస్తే అప్పుడు వూరుకుంది.

కాని మర్నాటిరాత్రి మళ్ళీ నా మనసు రత్తమ్మగారికోసం బాధించడం మొదలు పెట్టింది. నేను కావాలని స్త్రీ కోరడం, ఆ ప్రేమ చూపడం. మళ్ళీ నాకీ జన్మలో దొరుకు -తుందా? కాని యిది దీన్నెట్లా వొదుల్చుకోడం ?

రాత్రులు దొడ్డిదగ్గర వొకటే చప్పుడు. కిటికీలు, తలుపులు కొట్టడం, గోకడం. నా భార్య నన్ను గట్టిగా కావిలించుకుని వొదలకుండా పడుకుని, చప్పుడువిని, వొకటే నవ్వడం. నన్ను రత్తమ్మగారు కోరింతరవాత నా భార్యకి నామీద మోజు కలిగినట్లు తోచింది. దీన్నీ, దీని మోజునీ, వొదుల్చుకోడమెట్లా! నా మెడచుట్టూవున్న చేతులు లాగేసి పీకె నొక్కాలన్నంత కోపమొచ్చేది. అసలు దాన్ని చూస్తే నాకు భయం. ముఖ్యం యెక్కడ పిల్లని కంటుందో, ఆ పిల్ల మొహం చూసినప్పుడల్లా, నా ముఖం జ్ఞాపక మొస్తుందేమోనని ! దాని పుణ్యమా అంతవరకు. నాకే పిల్లలుంటే భరించలేక, సన్యసించి వుందును. నేను దొడ్లోంచి వెళ్ళినప్పుడల్లా

రత్తమ్మగారు జాలిగా నావేపు చూస్తోంది. ఏం చెయ్యను యీ భార్యని! వాళ్ళ అత్తకి నెప్పులు ప్రారంభమైనాయని అబద్ధం చెప్పి, సహాయం వెళ్ళమన్నాను. మూడేళ్ళకిందట ఆ అత్తే నా రూపాన్ని వెక్కిరించిందనీ, అందువల్ల తాను తన తల్లి మొహం చూడ తలుచుకోలేదనీ అంది. వాళ్ళ పినతండ్రి పెంపుడు కూతురికి పెళ్ళనీ, తనకి మంచి చీరెలు పెడతారని, వెళ్ళమన్నాను. దొంగ శుభలేఖ చూసి పెళ్ళికి వెళ్ళడానికి తనకి చీరెలూ, నగలూ లేవంది. అప్పుచేసి బనారసు చీర కొన్నాను. రత్తమ్మగారిని నగలెవరడగమన్నాను. తనకి జ్వరంగా వుందనీ, బటైవుండే రోజులనీ, వెళ్ళనంది.

చివరకి నిజంగానే బైట వుంది. ఆ రాత్రి తెగించి తలుపు తీసుకుని దొడ్లోకి వెళ్ళాను. కాని రత్నమ్మగారు లేదు. మెట్లమీద కూచున్నాను. నామీద నా పిరికితనంమీద అసహ్యం పుట్టి వెళ్ళిపోయింది. ఇంక రాదు - యెంత బాధపడ్డదో పాపం! ఎంత గొప్ప అనుభవాన్ని, నా పిరికితనంతో పాటు, పాడుచేసుకున్నాను. ఆమె దగ్గిర వున్నంతసేపూ వొణుకుతో భయంతో ఆమె మొహమన్నా సరిగా చూసి సంతోషించలేదు. ఈ నా పాడు జన్మకి మళ్ళీ అట్లాంటి అదృష్టం పడుతుందా ? ఆ నిండు వెన్నెల వొదిలి వెళ్ళి పడుకోటానికి బుద్ధి వెయ్యలేదు. ఆ నాడే నాకు కొంచెం ధైర్యం కలిగింది. మెల్లిగా దడి దాటి పక్కదొడ్లోకి వెళ్ళి కిటికి దగ్గర గోకాను. ఆమె లేచినట్లే. రెండు నిమినిషాల్లో మెల్లగా వొచ్చింది. తలుపు తీసుకుని. పల్చని చీరె కిందకనపడే ఆమె మెత్తని పచ్చని వళ్ళూ, కాటిక పెట్టిన కళ్ళూ, చిక్కగా వేళ్ళాడేజుట్టూ నా కళ్ళు తిప్పేశాయి.

ఆమెని అధికమైన కాపీనంతో కావిలించుకుని, మామూలు ప్రకారం చెట్టు కిందకి వెళ్ళే ఆలోచనన్నా లేక, అరుగు మీదనే నా బరువుతో కూలతోశాను. ఆమె కళ్ళల్లో ఆశ్చర్యం కనబడుతోంది. ఇది వరకటి మోహము, కళ్ళలో వెర్రిని చూపించటంలేదేమో అనే సందేహం కలగడానికి వ్యవధి లేదు. ఆమెని ఆమె గుండ్రతనాన్నీ, నాదిగా చేసుకోవాలని ప్రయత్నించాను. ఆ కళ్ళలోకి క్రమంగా అసహ్యము తోచింది. నా కింద చలించవలసిన ఈ మెత్తని దేహం బిగుసుకుంది. నన్నొక్క తోపుతోసి లేచి నుంచుని, బాధతో అసహ్యంతో - నా వంక రెండు మూడు సార్లు చూసి- “నిన్నా ! నిన్నా ! నిన్ను! పో, వెళ్ళిపో ముందు; పో........'' ఇంకా బిగ్గిరిగా అరుస్తుందనుకున్నాను. అంత ఆశ్చర్యంలోనూ బాధలోనూ, నీచత్వంలో కూడా, శక్తి తెచ్చుకుని మా ఇంటితలుపు దగ్గిరికి వెళ్ళి ఆగిపొయ్యే ఆశతో వెనక్కి తిరిగిచూశాను. వెన్నెల కెదురుగా, బాధా మూర్తివలె నుంచుని.

“అయ్యో! ఆయన్ని-మళ్ళీ ఎట్లా ఆయన మొహం చూడను! యేం చెయ్యను!” అని మెల్లిగా అంటూంది. ఆమె మొహం చూసి ఇంట్లోకి పరిగెత్తాను భరించలేక!

ఎంతసేపు నిద్రపోయినానో! ఏడుపులు విని లేచాను. పక్క ఇంటోకి పరిగెత్తాను. హెడ్మాష్టరుగారి భార్య కాలిపోయింది. హెడ్మాష్టరు గారు నన్నే గదిలోకి పిలిచారు.

"నాతో చెప్పింది అంతా. నీ సౌందర్యం చూసి మోహించిందనుకోకు. ఆమెని లోబరుచుకున్న వొక గ్రహం బాధ అట్లా చేసింది. ఆ గ్రహం వొదలగానే ఆమె తెలుసుకున్నది. అటువంటి పతివ్రతా, నిర్మల చరిత్రా, ఈ యుగంలో లేదు. తెలిసిందా?" అని యెవరికీ ఈ సంగతి చెప్పనని గొప్ప వాగ్దత్తం చేయించుకున్నాడు.

మర్నాటినించి నా భార్య అందరితోను నన్ను రత్నమ్మగారు కోరిందనీ, తనమీద ప్రేమచాత నేను ఆమెను నిరాకరించాననీ, ఆ వ్యథతో కాల్చుకు చచ్చిపోయిందనీ పుకారు పుట్టించింది. మమ్మల్నిద్దరినీ రాత్రులు అనుమానంతో చూసిన యిరుగు పొరుగువాళ్ళు నిజమే నన్నారు. ఇంక వూరంతా పాకిపోయింది. గోడలమీద 'హెడ్మాస్టరుగారి భార్య యెందుకు పోయింది?' అని రాశారు. నేను నా పనికి రాజీనామా యివ్వడం, నేనూ హెడ్మాస్టరుగారూ మాట్లాడకపోవడం రూఢి పరిచాయి. ఆ వార్తని.

హెడ్మాస్టరు విషం మింగి చచ్చిపోయినాడు.

పతివ్రతాతిలకం నా భార్యా, జగన్మోహనాకారుణ్ణి నేనూ, మిగిలాం.

◆ ◆ ◆

ప్రచురణ : (చలం కథలు - సంపుటి 1), దేశీ ప్రచురణలు, 1956